

4.Тимків А. Ризик-менеджмент у системі антикризового управління банком. Теоретичні засади. Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє. 2011р.
<http://dspace.wunu.edu.ua/jspui/bitstream/.pdf>

УДК 316.443

Віжуткін А.Г., аспірант

Філіпов Д.В., аспірант

Київський національний університет технологій та дизайну

МАЙНОВА НЕРІВНІСТЬ ЯК ПЕРЕШКОДА СТАЛОМУ РОЗВИТКУ

Майнова нерівність у широкому розумінні стосується нерівномірного розподілу власності та доступу до матеріальних та нематеріальних ресурсів між окремими особами чи домогосподарствами. Ці дисбаланси можуть проявлятися у різних формах і мати глибокі наслідки для економічної стабільності, соціальної єдності та індивідуального добробуту. У даному випадку, власність охоплює як матеріальні активи, зокрема, нерухомість, земля та фізичні блага та нематеріальні активи, зокрема, інтелектуальна власність і фінансові інвестиції. Нерівність у цьому контексті стосується нерівномірного розподілу цих активів, що може призвести до різного рівня багатства, влади та можливостей серед окремих суб'єктів господарювання.

Майнова нерівність може вплинути на економічне зростання, оскільки нерівномірний розподіл активів може призвести до зниження загального рівня споживання та інвестицій. Соціальний ефект проявляється у розрізі посилення соціальних розбіжностей. Також різний рівень володіння майном може впливати на політичну владу та політику, часто посилюючи існуючу нерівність і обмежуючи демократичну участь груп, що перебувають у не вигідному становищі.

Розуміння майнової нерівності потребує багатогранного підходу, враховуючи як історичні, так і сучасні фактори, які сприяють нерівному розподілу активів. Усунення цих невідповідностей має вирішальне значення для сприяння більш справедливому та інклюзивному суспільству в умовах досягнення цілей сталого розвитку.

Майнова нерівність є каталізатором соціальних дисбалансів, політичної нестабільності, зниження рівня доступу до матеріальних та нематеріальних ресурсів, що, як наслідок, перешкоджає економічному зростанню країни. Майнова нерівність часто призводить до бідності серед значної частини населення, що ускладнює доступ до таких базових потреб, як освіта, охорона здоров'я та чиста вода, які є важливими компонентами сталого розвитку. Саме в умовах обмеженого доступу до зазначених ресурсів формується цикл бідності, який є стійким до внутрішніх та зовнішніх втручань.

Відповідно до рівня Індексу людського розвитку (ІЛР), який є комплексним показником очікуваної тривалості життя, освіти та доходу на душу населення, станом на кінець 2023 провідні позиції займали Швейцарія (0,967), Норвегія (0,966), Ісландія (0,959), Гонконг (0,956), Данія (0,952), а найнижчі позиції – Сомалія (0,380), Південний Судан (0,391), Чад (0,394). Україна посідала 100 позицію з результатом 0,734 [1]. Країни, що очолювали рейтинг, характеризувалися високим рівнем доходів на душу населення, надійною системою захисту прав інтелектуальної власності, транспарентною податковою системою, розвинутою

технологічною та адміністративною інфраструктурами, низьким рівнем тінізації економіки. На противагу цьому, країни, що мали найнижчі значення ІЛР, характеризувалися низьким рівнем доходів на душу населення та знаходяться на межі бідності. Таким чином, вирішальну роль у розвитку будь-якої країни є саме рівень доходів населення, доступність домогосподарств до матеріальних та нематеріальних ресурсів, наявність транспортних та адаптивних соціальних, економічних, адміністративних інфраструктур, що є інгібітором майнової нерівності суб'єктів господарювання на шляху до сталого розвитку.

Високий рівень майнової нерівності є каталізатором соціально-політичних коливань, оскільки люди, які відчують себе маргіналізованими у розрізі доступу до ресурсів, мають низький рівень довіри до органів державної влади, що, як наслідок, підриває здатність урядів забезпечувати ефективне управління та довгострокові стратегії сталого розвитку. Окрім цього, концентрація значної частки багатства у руках невеликої кількості людей є рушієм економічної нестабільності країни. Споживчий попит може знижуватись безпосередньо через низькі доходи більшості населення, що, у свою чергу, уповільнює економічний розвиток і перешкоджає інвестиціям у сталий розвиток.

Відповідно, майнова нерівність є серйозною перешкодою для сталого розвитку, оскільки вона впливає на всі три основні компоненти сталого розвитку: економічний, соціальний та інституційний. Для досягнення цілей сталого розвитку важливо розробляти політики, які спрямовані на зменшення нерівності, забезпечуючи рівні можливості для всіх соціальних верств і більш справедливий розподіл ресурсів.

Список використаних джерел:

1. Human Development Insights. Human Development Reports. 2023. URL: <https://hdr.undp.org/data-center/country-insights#/ranks> (Access date: 06.09.2024).

УДК 330.101.54

Золковер А.О., д.е.н., професор
Обертинський Б.В., аспірант

Київський національний університет технологій та дизайну

ВИКОРИСТАННЯ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ У ТІНЬОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Тіньова економіка представляє одну з найбільших загроз економічній стабільності держави. Банківські установи часто відіграють ключову роль у функціонуванні тіньової економіки, стаючи інструментом для відмивання доходів, здобутих незаконним шляхом. Це призводить до зниження фінансової стабільності держави, зростання корупції та підриву правової основи фінансових відносин.

Основними механізмами використання банків у тіньовій економіці є операції з офшорними рахунками, кредитні махінації, маніпуляції з цінними паперами, а також використання фіктивних компаній та підставних осіб. Ці інструменти дозволяють банкам брати участь у складних фінансових схемах, що приховують незаконне походження коштів і полегшують їхнє включення у легальну економіку.

Однією з найпоширеніших форм використання банківських установ у тіньовій економіці є відмивання коштів. Цей процес складається з трьох основних етапів: розміщення, дроблення та інтеграція. На етапі розміщення незаконні доходи вводяться у банківську систему через депозити або інші фінансові продукти. Дроблення включає переміщення коштів